

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 13. svibanj 2020.

[Multimedia]

Kršćaninova molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Učinimo danas drugi korak na putu katehezâ o molitvi, koji je započet prošloga tjedna.

Molitva pripada svima: ljudima svih religija, a vjerojatno i onima koji ne ispovijedaju nijednu od njih. Molitva se rađa u našoj skrovitosti, u onom unutarnjem mjestu koje duhovni pisci često nazivaju „srcem“ (usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 2562-2563). Moliti, dakle, nije nešto periferno u nama, nije neka naša sporedna i marginalna sposobnost, nego je misterij dublji od nas samih. Taj misterij moli. Emocije mole, ali ne može se reći da je molitva samo emocija. Intelekt moli, ali moliti nije samo intelektualni čin. Tijelo moli, ali čovjek može razgovarati s Bogom i kad je pogođen najtežim invaliditetom. Čitav čovjek, dakle, moli ako moli njegovo „srce“.

Molitva je zanos, to je zaziv koji nadilazi nas same: nešto što se rađa u intimi naše osobe i poteže se dalje, jer osjeća čežnju za susretom. Onu čežnju koja je više od neke potrebe, više od neke nužnosti: to je put. Molitva je glas jednoga „ja“ koji pipajući, naslijepo traži, koji traži jedan „Ti“. Susret između „ja“ i „Ti“ ne može se postići kalkulatorima: to je ljudski susret i nerijetko se ide naslijepo da bi se pronašlo ono „Ti“ koje moje „ja“ traži.

Kršćaninova molitva rađa se, međutim, iz jedne objave: taj „Ti“ nije ostao obavijen velom tajne, nego je stupio u odnos s nama. Kršćanstvo je religija koja neprestano slavi „očitovanje“ Boga, to jest njegovu epifaniju. Prvi blagdani liturgijske godine su slavljenje ovog Boga koji ne ostaje

skriven, nego koji nudi prijateljstvo ljudima. Bog objavljuje svoju slavu u siromaštvu Betlehema, u kontemplaciji mudraca, u krštenju na Jordanu, u čudu na svadbi u Kani. U Ivanovu se Evanđelju veliki himan Proslova zaključuje jezgrovitom tvrdnjom: „Boga nitko nikada ne vidje: Jedinorođenac – Bog – koji je u krilu Očevu, on ga obznani“ (1, 18). Isus nam je objavio Boga.

Kršćaninova molitva ulazi u odnos s Bogom najnježnijeg lica, koji ne želi uliti nikakav strah ljudima. To je prva značajka kršćanske molitve. Ako su ljudi oduvijek bili naviknuti pristupati Bogu bojažljivo, pomalo u strahu pred tim očaravajućim i strašnim misterijem, ako su se navikli častiti ga u servilnom stavu, poput podložnika koji nipošto ne želi uskratiti poštivanje svojemu gospodar, kršćani mu se, naprotiv, obraćaju usuđujući se na povjerljiv način oslovljavati ga s „Oče“. Štoviše, Isus koristi drugu riječ: „tata“.

Kršćanstvo je uklonilo svaki „feudalni“ odnos iz veze s Bogom. U baštini naše vjere ne postoje izrazi poput „podložnost“, „ropstvo“ ili „vazalstvo“; nego riječi kao što su „savez“, „prijateljstvo“, „obećanje“, „zajedništvo“, „bliskosti“. U svom dugom oproštajnom govoru učenicima Isus kaže ovako: „Više vas ne zovem slugama jer sluga ne zna što radi njegov gospodar; vas sam nazvao prijateljima jer vam priopćih sve što sam čuo od Oca svoga. Ne izabrate vi mene, nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane te vam Otac dadne što ga god zaištete u moje ime“ (Iv 15, 15-16). A to je „bianco ček“: „Otac će vam dati što ga god zaištete u moje ime“!

Bog je prijatelj, saveznik, zaručnik. U molitvi se s njim može uspostaviti odnos povjerenja, tako da nas je Isus u „Očenašu“ naučio da mu uputimo niz zamolbi. Od Boga možemo tražiti sve, baš sve; objasniti sve, ispričovijedati sve. Nije važno osjećamo li da naš odnos s Bogom nije onakav kakav bi trebao biti: nismo dobri prijatelji, nismo zahvalna djeca, nismo vjerni zaručnici. On nas i dalje voli. To je ono što Isus definitivno pokazuje na Posljednjoj večeri, kada kaže: „Ova čaša novi je Savez u mojoj krvi koja se za vas izljuje“ (Lk 22, 20). U toj gesti Isus u dvorani Posljednje večere anticipira otajstvo Križa. Bog je vjerni saveznik: ako ljudi prestanu ljubiti, On nastavlja ljubiti, čak i ako ga ljubav vodi do Kalvarije. Bog je uvijek blizu vratima našega srca i čeka da mu otvorimo. Ponekad kuca na srce, ali nije nametljiv: čeka. Božja strpljivost s nama je strpljivost oca, nekoga tko nas jako voli. To je, rekao bih, strpljivost i tate i mame ujedno. Uvijek je blizu našeg srca, a kad kuca čini to nježno i s puno ljubavi.

Pokušajmo moliti tako, ulazeći u tajnu Saveza. Staviti se u molitvi u Božje milosrdne ruke, osjećati se obavijenima tim misterijem sreće koji je trinitarni život, osjećati se kao uzvanici koji nisu zaslužili toliku čast. I ponavljati Bogu, u čuđenju molitve: je li moguće da Ti znaš samo za ljubav? On ne zna za mržnju. Mrze ga, ali On ne pozna mržnju. On poznaje samo ljubav. To je Bog kojem se molimo. To je užarena jezgra svake kršćanske molitve. Bog ljubavi, naš Otac koji nas čeka i prati.

Molitva je način komuniciranja i slušanja Boga. Tim sam duhom prihvatio poziv Visokog odbora za ljudsko bratstvo da se sutrašnji dan, 14 svibnja posveti molitvi, postu i dobrim djelima. Pozivam i potičem sve da se pridruže tom događaju. Ujedinito se zajedno kao braća u molitvi Gospodinu da spasi čovječanstvo od pandemije, da rasvijetli pameti znanstvenika i izliječi bolesne.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana